

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 16Scud/4/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8016200421
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Tobiašová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8016200421.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove sudkyňou JUDr. Monikou Tobiašovou v právnej veci žalobcu G. Y., Š. R. G., W. U. G.N. P., U. G. D., R. U. Ú. Q. T. T. G. Ú. Q. T. W. K. Y., A. XX, X., právne zastúpeným Advokátskou kanceláriou VASIL, ŠIMONOVICH & partners, s.r.o., so sídlom Košice, Kuzmányho 29, proti žalovanému Riaditeľstvu hraničnej a cudzineckej polície, so sídlom Prešov, Jarková 31, v konaní vo veciach administratívneho vyhostenia, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného zo dňa 14. marca 2016 číslo: PPZ-HCP-PO2-15-012/2016, takto

rozhodol:

Žalobu z a m i e t a .

Náhradu trov konania účastníkom n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Košice (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) rozhodnutím zo dňa 20.11.2015 č.s.: PPZ-HCP-PO6-ZVC-77-036/2015 (ďalej len „rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu“) administratívne vyhostil účastníka konania (žalobcu) z dôvodu neoprávneného pobytu v zmysle § 82 ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) z dôvodu jeho neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky. Zároveň poukázal na § 82 ods. 3 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, v zmysle ktorého uložil účastníkovi konania zákaz vstupu na územie členských štátov Schengenského priestoru na dobu 3 rokov a v zmysle § 82 ods. 10 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov uviedol, že lehota zákazu vstupu začína plynúť dňom vykonania administratívneho vyhostenia. Policajný útvar v zmysle § 83 ods. 2 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov neurčil účastníkovi konania lehotu na vycestovanie z územia Slovenskej republiky a v zmysle § 55 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) správny orgán vylúčil odkladný účinok odvolania proti tomuto rozhodnutiu.

2. Proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu podal včas odvolanie žalobca, v ktorom namietal, že rozhodnutím a postupom prvostupňového správneho orgánu boli porušené základné práva a slobody zaručené Európskym dohovorom ľudských práv, a to najmä právo na rešpektovanie rodinného života, ktoré je zaručené článkom 8 Dohovoru. Zároveň správny orgán nezohľadnil prekážku administratívneho vyhostenia spočívajúcu v skutočnosti, že ak účastník konania bol J., oženil sa s kresťankou, prijal jej vieru a je viac než pravdepodobné, že v krajine odkiaľ pochádza, by táto skutočnosť mohla účastníkovi spôsobiť vážnu ujmu na jeho slobode, zdraví alebo živote. Účastník konania považoval svoj pobyt na území SR za legálny, nebol si vedomý toho, že jeho pobyt na území SR je neoprávnený, čo vyvodzoval i z platne uzatvoreného sobáša s manželkou, ktorá je občiankou SR. Matričný úrad ako orgán Slovenskej republiky mu na základe predložených dokladov povolil uzavretie manželstva a ak matrika ako správny orgán považovala predložené doklady cudzinca za dostačujúce a nenamietala neoprávnenosť pobytu

príslušníka W. krajiny, pričom dokonca povolila uzavretie manželstva, je v rozpore s právnou istotou účastníka konania, že iný správny orgán iniciuje jeho administratívne vyhostenie. Na územie SR pricestoval so zámerom uzavrieť manželstvo v rodnej krajine svojej partnerky, jeho pobyt v Q. bol legálny z titulu konania o udelenie azylu. Na Slovensko pricestoval počas trvania udeleného trvalého pobytu v pozícii obdobnej postaveniu rodinného príslušníka občana únie. Mal pri sebe platný občiansky preukaz Namietal, že rozhodnutie správneho orgánu nevychádza zo spoľahlivo zisteného stavu veci, považuje ho za nesprávne, nezákonné, najmä pre jeho meritórnosť, nepreskúmateľnou a nedostatočnú odôvodnenosť záverov, ku ktorým konajúci orgán dospel. Správny orgán sa vôbec žiadnym spôsobom nezaoberal tvrdeniami účastníka konania uvedenými v zápisnici zo dňa 19.11.2015, tieto tvrdenia nezohľadnil ani pri vydaní samotného rozhodovania o zaistení a v rozhodnutí absolútne absentuje akékoľvek zdôvodnenie ako sa s tvrdeniami účastníka konania správny orgán vysporiadal. Vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení zo dňa 20.11.2015 vychádza z nedostatočne zisteného stavu veci, nesprávneho právneho posúdenia, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre jeho nedostatočné odôvodnenie a s poukazom na nedostatočné zváženie otázky zohľadnenia a rešpektovania súkromného a rodinného života účastníka konania podľa článku 8 Dohovoru ako i nedostatočné zváženie otázky existencie prekážok administratívneho vyhostenia, žiadal prvostupňový správny orgán, aby v plnom rozsahu podanému odvolaniu vyhovel a rozhodnutie o administratívnom vyhostení dňa 20.11.2015 v zmysle § 57 Správneho poriadku zrušil. V prípade, ak prvostupňový správny orgán odvolaniu v plnom rozsahu nevyhovie, navrhol, aby odvolací orgán rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 20.11.2015 zrušil.

3. Žalovaný ako odvolací orgán podľa § 58 ods. 1 Správneho poriadku preskúmal odvolanie účastníka konania proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu zo dňa 20.11.2015 o administratívnom vyhostení účastníka konania z územia Slovenskej republiky podľa § 82 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, a ktorým v zmysle § 82 ods. 3 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov uložil zákaz vstupu na tri roky bez určenia lehoty na vycestovanie v zmysle § 83 ods. 2 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov s vylúčením odkladného účinku odvolania podľa § 55 ods. 2 Správneho poriadku tak, že zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, že vypustil text v znení: „v zmysle § 55 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“), správny orgán vylučuje odkladný účinok odvolania proti tomuto rozhodnutiu.“, v ostatných častiach rozhodnutie potvrdil a odvolanie proti tomuto rozhodnutiu zamietol.

4. V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia uviedol, že prvostupňový správny orgán rozhodol o administratívnom vyhostení účastníka konania z územia Slovenskej republiky podľa § 82 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, t.j. že má neoprávnený pobyt na území SR, uložil zákaz vstupu v zmysle § 82 ods. 3 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov na tri roky, neurčil lehotu na vycestovanie v zmysle § 83 ods. 2 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov a vylúčil odkladný účinok odvolania podľa § 55 ods. 2 Správneho poriadku.

5. Účastník konania bol dňa 19.11.2015 o 8.45 hod. zaistený vykonaním vstupu do obydla v zmysle § 103 ods. 1, 2, 3 Trestného poriadku jednotkami Útvoru osobitného určenia Bratislava a Pohotovostného policajného útvaru Košice v súčinnosti so správnym orgánom po predchádzajúcej márnej výzve. Následne bol predvedený do budovy Odboru kriminálnej polície Spišská Nová Ves. Konanie v predmetnej veci začal správny orgán predvedením účastníka konania toho istého dňa o 13.00 hod. v zmysle § 79 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov z Odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva v Spišskej Novej Vsi na správny orgán, nakoľko sa účastník konania na území Slovenskej republiky zdržiaval neoprávnene a bez cestovných dokladov.

6. Správny orgán vykonal lustráciu účastníka konania v informačných systémoch Policajného zboru, pričom zistil, že účastník konania nemá toho času na území SR oprávnený pobyt a na území SR sa zdržiava bez platného cestovného dokladu alebo dokladu, ktorý by ho oprávňoval na prekročenie štátnej hranice a bez platného víza. Správny orgán zistil aj to, že žalobca uzatvoril v Y. Q. T. dňa XX.XX.XXXX manželstvo so štátnou občiankou SR J. X., ktoré je zapísané v ročníku 2015 vo zväzku XX na strane XXX pod poradovým číslom XXX.

7. Správny orgán oboznámil účastníka konania s podkladmi pre vydanie rozhodnutia o administratívnom vyhostení a v zmysle § 33 ods.2 správneho poriadku mu dal možnosť vyjadriť sa pred vydaním rozhodnutia. Účastník konania svoje právo využil a vyjadril sa do zápisnice spísanej podľa § 22 ods.1

správneho poriadku za prítomnosti tlmočníka Z.. K. G.. Uviedol, že z domovskej krajiny W. odišiel v roku 2012 do J., odtiaľ do J. , odkiaľ ho previezli vrtníkom do Š., zo Španielska prešiel do A. a následne do Q. autobusovou dopravou. Cesta mu trvala 14-20 dní, v Q. sa prihlásil na políciu, kde požiadal o azyl. Bol nezamestnaný, žil zo sociálnych dávok a tu sa zoznámil so svojou súčasnou manželkou, spoločne pricestovali na Y. za účelom sobáša a zosobášili sa dňa 6. novembra 2015 v Y. Q. T.. Od tohto obdobia žil s manželkou v Y.. Z G. do Európy odišiel kvôli zabezpečeniu lepších životných štandardov a cieľom jeho cesty bolo Q.. Cestu do Európy mu nikto nevybavoval, cestoval bez pasu a platného víza. Na Y. a v ostatných štátoch EÚ nemá žiadnych príbuzných okrem svojej manželky, zatiaľ s manželkou neplánovali, či sa vrátia do Q. alebo budú žiť na Slovensku.

8. Správny orgán mal za preukázané, že žalobca požiadal o azyl dňa 31.05.2013 v Q., ktorý mu bol zamietnutý dňa 06.06.2014 a dňa 15.05.2014 bolo nariadené jeho vyhostenie. Posledný tolerovaný pobyt žalobcu bol platný od 05.06.2015 do 01.11.2015, kedy sa žalobca vysťahoval na neznáme miesto.

9. Účastník konania bol s doplneným konaním oboznámený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Y.Č. z dôvodu, že bol správnym orgánom rozhodnutím v zmysle § 88 ods.1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov zaistený. Tu sa účastník konania opäť do zápisnice za prítomnosti tlmočníka vyjadril, že si nie je vedomý, že by bol na Slovensku neoprávnené, lebo sa tu oženil a mal k tomu všetky potrebné doklady. Ak by nemal doklady v poriadku, neboli by ho zosobášili. Mal v pláne v priebehu 5 dní vybaviť si cestovný pas vo T.. Ak bude vyhostený, aj tak sa vráti k svojej žene na Slovensko.

10. Správny orgán zároveň skonštatoval, že neoprávneným pobytom spáchal priestupok v zmysle § 118 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov a naplnil dôvody administratívneho vyhostenia v zmysle § 82 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov. Poukázal na Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 z 15. marca 2006, ktorým sa ustanovuje Kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (ďalej len „Kódex schengenských hraníc“). Aby pobyt účastníka konania na území Slovenskej republiky bol oprávnený, musel by preukázať splnenie podmienok pre vstup štátnych príslušníkov tretej krajiny, ktoré sú uvedené v článku 5 Kódexu schengenských krajín.

11. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa žalovaný následne podrobne vysporiadal s odvolacími námietkami žalobcu.

12. Žalobou zo dňa 18.4.2016 žalobca žiadal napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil právo na náhradu trov konania. Netrval na osobnej prítomnosti na súdnom pojednávaní a súhlasil s prejednaním a rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania.

13. Žalobu odôvodnil tým, že správne orgány nedostatočne zistili skutkový stav, nesprávne právne aplikovali relevantné právne normy (s poukazom najmä na možnosť využitia alternatívnych inštitútov zaistenia) a posúdili vec bez správnej aplikácie práva Európskych spoločenstiev. Namietal, že rozhodnutím a postupmi správnych orgánov boli porušené jeho základné práva a slobody, ktoré mu zaručuje Európsky dohovor o ľudských právach, a to najmä právo na rešpektovanie rodinného života, ktoré je zaručené článkom 8 Dohovoru, nakoľko vydané rozhodnutie, ale najmä jeho dopad a dôsledky znamenajú citelný a nenapraviteľný zásah do jeho rodinného života a do jeho súkromia. Takisto namietal neurčitost' a nepresvedčivú odôvodnenosť rozhodnutia, nakoľko správny orgán v odôvodnení uvádza sled rozhodných okolností, avšak neuvádza, akým spôsobom sa s nimi vysporiadal, pričom závery žalovaného sú v rozpore s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu SR. Poukázal, že správny orgán rozhodnutie o administratívnom vyhostení v značnej miere odôvodňuje totožne s odôvodnením rozhodnutia o zaistení zo dňa 19.11.2015, čo takisto navádza k záveru, že predmetnou vecou sa zaoberal nedostatočným spôsobom. Ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu zo dňa 24.3.2016 sp.zn. 1Sza/6/2016, ktorým bolo zrušené s touto vecou súvisiace rozhodnutie o jeho zaistení ako nezákonné. Argumentoval, že správny orgán s odkazom na § 83 ods. 2 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov neurčil lehotu na vycestovanie, nakoľko existujú dôvody na jeho zaistenie v zmysle § 88 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona o pobyte cudzincov (teda v konaní o administratívnom vyhostení existuje riziko jeho úteku alebo štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba alebo bráni procesu prípravy k výkonu jeho administratívneho vyhostenia; a na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia). V rozhodnutí sa však neuvádza, aké konkrétne skutočnosti viedli orgán k tomuto záveru. Podľa jeho názoru rozhodnutie je nielenže neodôvodnené, ale jeho nesprávnosť takisto potvrdzuje

rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Sza/6/2016, ktorým Najvyšší súd SR zrušil súvisiace rozhodnutie o zaistení žalobcu. Má za to, že je tak potvrdená neopodstatnenosť a nepodloženosť vyššie uvedeného výroku rozhodnutia.

14. Žalobca ďalej namietal nedostatočne zistený skutkový stav a nedostatočne zistené prekážky administratívneho vyhostenia, nakoľko podľa § 81 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine, alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest. Správny orgán nezohľadnil prekážku administratívneho vyhostenia spočívajúcu v skutočnosti, že ak žalobca bol J., oženil sa s kresťankou a prijal jej vieru, je viac než pravdepodobné, že v krajine, odkiaľ pochádza by táto skutočnosť mohla žalobcovi spôsobiť vážnu ujmu na jeho slobode, zdraví, alebo živote. Vyjadrenie žalovaného, že takéto skutočnosti žalobca v zápisnici neuviedol, svedčia o nedostatočnom zistení stavu veci, keďže je zrejmé, že žalobca tlmočenému poučeniu nerozumel a evidentne nevedel, k čomu konkrétne sa vyjadruje. Nemožno vychádzať iba z jeho odpovede, že mu nie sú známe prekážky administratívneho vyhostenia, nakoľko zo zápisnice nevyplýva, že by bol s týmito prekážkami vyslovene oboznámený, a teda s najväčšou pravdepodobnosťou ani nevedel, k akým prekážkam sa vyjadruje. V predmetnej zápisnici uviedol, že si nie je vedomý, že by sa na území SR zdržiaval neoprávnené, pretože sa tu oženil, mal k tomu všetky potrebné doklady, a ak by ich nemal v poriadku a bol by na území SR neoprávnené, matričný úrad by ho nezosobášil. K absencii cestovného dokladu uviedol, že mal v pláne v priebehu 5 dní vycestovať do T. na ambasádu a vybaviť si cestovný pas. Vyslovene uviedol, že nechce odísť zo Slovenska, chce ostať pri svojej manželke a nevidí dôvod na vyhostenie. Ženíl sa na základe platných dokladov a bez ohľadu na to, kde bude vyhostený, vráti sa späť na Slovensko k manželke. Svoj pobyt na území SR považoval za legálny, čo vyvodzoval i z platne uzatvoreného sobáša s manželkou - občiankou SR. Správny orgán mal pri vydaní rozhodnutia zvážiť a zohľadniť skutočnosť, že je dlhodobým partnerom občianky SR (občiana únie) a pricestoval na územie SR so zámerom uzavrieť manželstvo v rodnej krajine svojej partnerky. Vydaným rozhodnutím bolo zasiahnuté do jeho práva na rešpektovanie rodinného života a bolo ústavnou povinnosťou týchto orgánov dôsledne zvážiť všetky okolnosti podstatné pre posúdenie jeho argumentácie, a to podľa kritérií vyplývajúcich z článku 8 Dohovoru. Argumentoval, že manželstvo bolo riadne uzatvorené po predložení potrebných a schválených dokladov pred orgánom verejnej moci a pokiaľ ide o otázku ohľadne osobného stavu fyzickej osoby (o neplatnosti manželstva, resp. o určenie, či tu manželstvo je alebo nie je), túto rozhodujú výlučne súdy v občianskom súdnom konaní na základe uzneseného rozhodnutia.

15. Argumentoval, že primeranosť zásahu do jeho základných práv a slobôd absolútne nebola orgánom posúdená individuálne a podľa všetkých okolností prípadu. Ak by primeranosť prípadného zásahu do práva na rešpektovanie rodinného života bola posudzovaná komplexne vrátane uvedených skutočností týkajúcich sa legálnosti jeho pobytu a vstupu na územie krajiny schengenského priestoru ako aj okolností týkajúcich sa jeho manželstva, prijatia kresťanskej viery a ako aj možnosti viesť rodinný život, správny orgán by rozhodnutie o administratívnom vyhostení nemohol vydať. Správny orgán nedostatočne zvážil otázku proporcionality vo vzťahu obmedzenia osobnej slobody jedinca verus verejný záujem, ako i otázku možnosti/nemožnosti dosiahnutia účelu zaistenia inými normatívnymi prostriedkami, ktoré by obmedzovali osobnú slobodu žalobcu v menšej intenzite alebo iným spôsobom. S poukazom na § 89 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona o pobyte cudzincov bolo možno dosiahnuť účel zaistenia inými prostriedkami, ktoré pozná zákon o pobyte cudzincov. O zjavne meritórnom rozhodnutí svedčí aj skutočnosť, že správny orgán napriek tomu, že ho na využitie alternatív zaistenia vyzýval on sám, vôbec nezisťoval, či reálne sú dané možnosti na ich využitie, napríklad jeho schopnosť zaplatiť výšku určitej sumy a bez náležitého preskúmania záveru, sa alternatívne prostriedky rozhodol nevyužiť. Skutočnosť, že nie je jeho úmyslom utekať alebo mariť výkon rozhodnutia vyvracia i jeho tvrdenie, že sa chce čo najskôr vrátiť k svojej manželke.

16. Rozhodnutia vydané správnymi orgánmi považuje žalobca za nesprávne a nezákonné pre ich meritórnosť, nepreskúmateľnosť, nedostatočnú odôvodnenosť záverov, ku ktorým správne orgány dospeli. Skutočnosť, na základe ktorých správne orgány vydali rozhodnutia sú hodnotené jednostranne a vôbec nezohľadňujú jeho tvrdenia. Správny orgán úplne opomenul posúdenie skutočností týkajúcich sa jeho súkromného a rodinného života.

17. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že so skutočnosťami uvedenými v žalobe sa vysporiadal už v odvolacom konaní a navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Zároveň súhlasil s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania.

18. Argumentoval, že predmetom konania bolo výlučne administratívne vyhostenie žalobcu, a nie jeho zaistenie. To ostatne potvrdzuje aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Sza/6/2016 zo dňa 24.03.2016, ktorý sa zaoberal logicky iba zaistením. Nemožno porovnávať súlad záverov správnych orgánov o administratívnom vyhostení žalobcu s rozsudkom súdu, ktorý bol vydaný o 10 dní neskôr, a to vo veci zaistenia žalobcu. Poukázal, že žalobcovi nemohla byť v rozhodnutí uložená povinnosť, ktorú by nemohol objektívne splniť. Uloženie lehoty na vycestovanie predsa nie je logicky prípustné, ak správny orgán vie, že bude osobu zaisťovať, čo je zmyslom uvedeného ustanovenia zákona o pobyte cudzincov. Ak žalobca namieta neurčenie lehoty na vycestovanie, tak sa vlastne jej uloženia domáha. Domáhanie sa lehoty na vycestovanie môže znamenať iba akceptáciu rozhodnutia o administratívnom vyhostení a táto námietka smeruje v neprospech samotného žalobcu. Žalovaný tiež poukázal, že žalobca bol vzatý do vydávacej väzby, keďže je na neho vydaný Európsky zatýkací rozkaz, čo je znova situácia, kedy nemožno od neho žiadať, aby dobrovoľne vycestoval z územia Slovenskej republiky. Žalobca v žalobe uvádza identické námietky, ktoré vzniesol už v odvolaní a žalovaný sa s nimi dostatočne vysporiadal už v napadnutom rozhodnutí o odvolaní. Žalovaný dôvodil, že rozhodnutie o zaistení nie je podkladom rozhodnutia o administratívnom vyhostení, ale je tomu naopak. Vec zaistenia žalobcu je iné správne konanie, v ktorom koná v prvom stupni správny orgán a v druhom stupni súd, čo už bolo vysvetlené aj žalobcovi na strane 8 ods. 5 preskúmaného rozhodnutia.

19. Dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP).

20. Podľa § 491 ods. 1 SSP, ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

21. Podľa § 491 ods. 2 SSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona, ak by boli v neprospech žalobcu, ak je ním fyzická osoba alebo právnická osoba.

22. Vzhľadom na uvedené, aj keď v danej veci začalo konanie podľa piatej časti O.s.p. (zákon č. 99/1963 Zb.), t.j. pred dňom nadobudnutia účinnosti SSP, dokončí sa podľa SSP.

23. Podľa § 23 ods. 2 písm. c/ SSP, sudca na krajskom súde koná a rozhoduje o správnych žalobách vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia.

24. Podľa § 231 SSP, žalobca sa môže správnou žalobou domáhať preskúmania rozhodnutia alebo opatrenia týkajúceho sa administratívneho vyhostenia vydaného podľa osobitného predpisu.

25. Podľa § 233 SSP, žalobcom je fyzická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím alebo opatrením podľa § 231 ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

26. Podľa § 234 SSP, žalovaným je orgán verejnej správy, ktorý vydal rozhodnutie alebo opatrenie uvedené v § 231.

27. Podľa § 235 SSP, správna žaloba musí byť podaná v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia alebo opatrenia podľa § 231.

28. Podľa § 240 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

29. S poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia krajský súd ako správny súd preskúmal napadnuté rozhodnutia správnych orgánov a konanie, ktoré im predchádzalo s poukazom na § 107 ods.

2 SSP a § 137 ods. 4 SSP oznámil dňa 18.01.2017 na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu, že rozsudok bude verejne vyhlásený na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove dňa 27. januára 2017.

30. Správny súd mal za preukázané, že rozhodnutie žalovaného bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené dňa 29.03.2016 a žaloba bola na poštovú prepravu podaná dňa 30.05.2016, t.j. nebola podaná v lehote 30 dní od doručenia napadnutého rozhodnutia (§ 235 SSP). S poukazom na § 491 ods. 2 SSP veta druhá, však správny súd nemohol zamietnuť žalobu ako oneskorene podanú, nakoľko by to bolo v neprospech žalobcu, a preto vec meritórne prejednal a rozhodol.

31. Predmetom preskúmania podľa tretej časti SSP (správna žaloba) štvrtej hlavy upravujúcej rozhodovanie o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia , tretí dielkonanie vo veciach administratívneho vyhostenia, je rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu vydané podľa zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) o administratívnom vyhostení žalobcu z územia Slovenskej republiky z dôvodu, že nemal na území Slovenskej republiky oprávnený pobyt, na území Slovenskej republiky sa zdržiaval bez platného cestovného dokladu alebo dokladu, ktorý by ho oprávňoval na prekročenie štátnej hranice a bez platného víza. Zároveň mu bol správnym orgánom uložený zákaz vstupu na tri roky a nebola určená lehota na vycestovanie.

32. Podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, administratívne vyhostenie je rozhodnutie policajného útvaru o tom, že cudzinec nemá alebo stratil oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky a je povinný opustiť územie Slovenskej republiky s možnosťou určenia lehoty na jeho vycestovanie do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu, ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme, alebo na územie členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt alebo poskytnutú medzinárodnú ochranu. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení sa uvedie aj krajina, do ktorej je cudzinec vyhostený, ak je možné túto krajinu určiť. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení policajný útvar môže uložiť zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky alebo územie všetkých členských štátov. Policajný útvar v rozhodnutí o administratívnom vyhostení uloží zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky alebo územie všetkých členských štátov, ak v rozhodnutí o administratívnom vyhostení neurčí lehotu na vycestovanie.

33. Podľa § 82 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar administratívne vyhostí štátneho príslušníka tretej krajiny, ak má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky.

34. Podľa § 82 ods. 3 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar môže v rozhodnutí o administratívnom vyhostení uložiť zákaz vstupu podľa ods. 1 a ods. 2 písm. b/ až i/ na 1 až 5 rokov.

35. Podľa § 83 ods. 2 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar neurčí v rozhodnutí o administratívnom vyhostení lehotu na vycestovanie, ak možno štátneho príslušníka tretej krajiny zaistiť podľa § 88.

36. Podľa § 2 ods. 1 písm. f/ zákona o pobyte cudzincov, neoprávneným pobytom je zdržiavanie sa cudzinca na území SR v rozpore so zákonom, osobitným predpisom alebo medzinárodnou zmluvou.

37. Za osobitný predpis v tomto prípade sa považuje nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 z 15. marca 2006, ktorým sa ustanovuje Kódex Spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (ďalej len „Kódex schengenských hraníc“). Aby pobyt účastníka konania na území Slovenskej republiky bol oprávnený, musel by preukázať splnenie podmienok pre vstup štátnych príslušníkov tretej krajiny, ktoré sú uvedené v článku 5 Kódexu schengenských krajín.

38. Podľa článku 5 ods. 1 písm. a), b) Kódexu schengenských krajín na plánovaný pobyt na území členských štátov, ktorý nepresiahne 90 dní v rámci akéhokoľvek 180-dňového obdobia, čo zahŕňa posúdenie obdobia 180 dní predchádzajúcich každému jednotlivému dňu pobytu, musia štátni príslušníci tretej krajiny spĺňať tieto podmienky:

a) majú platný cestovný doklad, ktorý držiteľa oprávňuje prekročiť hranicu a ktorý spĺňa tieto kritériá: jeho platnosť musí byť najmenej o tri mesiace dlhšia, ako je zamýšľaný dátum odchodu z územia členských štátov. V odôvodnenej núdzovej situácii možno od tejto podmienky upustiť; a bol vydaný počas posledných 10 rokov.

b) majú platné vízum, ak sa takéto vízum vyžaduje podľa nariadenia Rady (ES) č. 539/2001 z 15. marca 2001 uvádzajúceho zoznam tretích krajín, ktorých štátni príslušníci musia mať víza pri prekračovaní vonkajších hraníc členských štátov, a krajín, ktorých štátni príslušníci sú oslobodení od tejto povinnosti (ďalej len „Nariadenie č. 539/2001“), s výnimkou prípadu, ak sú držiteľmi platného povolenia na pobyt alebo platného dlhodobého víza.

39. Občania Alžírsku podľa prílohy číslo 2 Nariadenia č. 539/2001, ktorá uvádza zoznam tretích krajín, ktorých štátni príslušníci musia mať víza pri prekračovaní vonkajších hraníc členských štátov nie sú oslobodení od vízovej povinnosti.

40. Podľa § 118 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, priestupku na úseku pobytu sa dopustí štátny príslušník tretej krajiny, ak má neoprávnený pobyt na území SR.

41. Vychádzajúc z obsahu žaloby žalobca namietal nedostatočne zistený stav vecí, nesprávne právne posúdenie, nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre jeho nedostatočné odôvodnenie s poukazom na nedostatočné zváženie otázky alternatívnych spôsobov zaistenia, zohľadnenia a rešpektovania jeho súkromného a rodinného života podľa článku 8 Dohovoru.

42. Z obsahu administratívneho spisu mal správny súd za preukázané, že žalobca bol dňa 19.11.2015 o 8.45 hod. zaistený vykonaním vstupu do obydla v zmysle § 103 ods. 1, 2, 3 Trestného poriadku jednotkami Útvary osobitného určenia Bratislava a Pohotovostného policajného útvaru Košice v súčinnosti so správnym orgánom po predchádzajúcej márnej výzve a bol predvedený do budovy Odboru kriminálnej polície Spišská Nová Ves. V predmetnej veci začal správny orgán konanie v zmysle § 79 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, nakoľko sa žalobca na území Slovenskej republiky zdržiaval neoprávnene a bez cestovných dokladov.

43. Námitka žalobcu, že správne orgány nedostatočne zistili skutkový stav je nedôvodná. Keďže žalobca uviedol, že má platný pobyt od 04.12.2015 na území Q. a tento doklad mal mať v Y. na adrese, kde bol zadržaný, žalovaný písomne vyzval zástupcu žalobcu, aby tento doklad predložil. Dňa 05.02.2016 sa poverená zástupkyňa právneho zástupcu dostavila nahliadnuť do spisu, avšak predmetný doklad o pobyte v Q. nepredložila a neučinil tak žalobca ani do dňa vydania tohto rozhodnutia. Podľa odporúčania komisie, doklad o tolerovanom pobyte Y. N. Q. nie je dokladom, ktorý oprávňuje držiteľa na vstup na územie ostatných členských štátov. Tento druh pobytu zo zákona zaniká, keď jeho držiteľ územie daného štátu opustí. Tejto skutočnosti si mal byť žalobca vedomý a dokazovanie, či bol v Q. o tomto poučený žalovaný nehodnotil ako opodstatnené. Žalobca v čase jeho zadržania aj vydania napadnutého rozhodnutia bol neoprávnene na území Slovenskej republiky a mal neoprávnený pobyt, čím naplnil obligatórny dôvod na jeho administratívne vyhostenie z územia SR v zmysle § 82 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov.

44. Námitka žalobcu, že správny orgán ho nemohol administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov náboženstva v zmysle § 81 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov je tiež nedôvodná. Úradne uzavretý sobáš žalobcu s občiankou Slovenskej republiky nemá vzťah k vierovyznaniu, sám žalobca do zápisnice dňa 19.11.2015 uviedol, že svoj budúci život s manželkou ešte neplánovali a ani nevedeli, či sa vrátia do Q. alebo nie, pričom správny orgán vo výroku napadnutého rozhodnutia ani neurčil krajinu, do ktorej bude žalobca vyhostený. Žalobca v zápisnici ani neuviedol, že v domovskej krajine mu nejaké nebezpečenstvo ohľadom náboženstva alebo na živote hrozí, sám tvrdil, že G. opustil kvôli zabezpečeniu alebo získaniu lepšieho životného štandardu a zabezpečeniu svojich súrodencov.

45. Správny súd sa stotožnil s konštatovaním správnych orgánov, že svojimi rozhodnutiami neporušili ani článok 8 Dohovoru a nedošlo k zásahu do práva žalobcu na jeho súkromný a rodinný život. Podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), článok 8 právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života ods. 2 štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať s výnimkou prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom alebo zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochranu práv a slobôd iných.

46. V tejto súvislosti správny súd poukazuje na nález Ústavného súdu sp.zn. III.ÚS 331/09 zo dňa 16.12.2009, z ktorého vyplýva, že... „ Právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života v zmysle článku 19 ods. 2 Ústavy SR a článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej lež „Dohovor“) zahŕňa nielen negatívnu povinnosť štátu zdržať sa mocenského zásahu do nich, ale aj jeho pozitívny záväzok prijať účinné opatrenia na zabezpečenie ich efektívnej ochrany. Garancie vyplývajúce z práv na rešpektovanie rodinného života predpokladajú existenciu rodiny, t.j. existenciu skutočného a reálneho rodinného života. Právo na rešpektovanie rodinného života v zmysle článku 8 Dohovoru nezahŕňa všeobecný záväzok zmluvných štátov rešpektovať výber manželov, pokiaľ ide o ich usídlenie sa na území toho ktorého štátu v tom zmysle, že by bol dotknutý štát, bez ďalšieho povinný akceptovať usídlenie sa partnera, ktorý nie je jeho štátnym občanom. Článok 8 Dohovoru negarantuje právo na rodinný život v konkrétnej krajine, ale len právo na skutočný rodinný život ako taký“.

47. Námetka žalobcu, že správne orgány nedostatočne skúmali prekážky administratívneho vyhostenia, pretože žalobca ani nevedel, k akým prekážkam sa vyjadroval, je nedôvodná. V poučení v zápisnici zo dňa 19.11.2015 je celé znenie ustanovenia § 81 zákona o pobyte cudzincov, ktorý prekážky administratívneho vyhostenia upravuje. Toto poučenie bolo žalobcovi pretlmočené do jeho jazyka - G., ako žiadal. Svojím vyhlásením, podpisom potvrdil, že všetkému rozumel. Uviedol, že mu nehrozí nebezpečenstvo ohrozenia života, zdravia alebo slobody z dôvodu náboženstva, rasy, politickej príslušnosti, tak ako je uvedené v poučení. Na otázku správneho orgánu neuviedol pritom do zápisnice žiadne skutočnosti, ktoré by predstavovali prekážku administratívneho vyhostenia. Sobáš bol uzatvorený na Matričnom úrade v Y. Q. T. z hľadiska cirkevného kánonického práva sa nejedná o sobáš cirkevný, ani o prípadné konvertovanie na inú vieru. Tvrdenie žalobcu, že pri návrate do domovského štátu by mu mohli tieto skutočnosti spôsobiť vážnu ujmu na zdraví, slobode a život nepreukázal žiadnymi dôkazmi.

48. Z obsahu administratívneho spisu má správny súd za preukázané, že počas konania o administratívnom vyhostení žalobca nemal žiadny platný pobyt na území Q., na ktorý by správny orgán mohol prihladať. Konanie o udelenie azylu žalobcovi bolo v Q. ukončené neudelením azylu. Posledný tolerovaný pobyt v Q. bol platný od 05.06.2015 do 01.11.2015 a od 01.11.2015 sa žalobca vysťahoval na neznáme miesto. Nie je teda pravdivé tvrdenie žalobcu, že pricestoval na územie SR počas trvania udeleného tolerovaného pobytu, t.j. nie bez platného povolenia. Aj v prípade platného tolerovaného pobytu na území Q. tento pobyt znamená jeho tolerovanie len na území konkrétneho štátu, v žiadnom prípade sa nepovažuje za platný a oprávnený na území SR. Jeho pobyt na území Q. bol od 02.11.2015 bez oprávnenia a nebol legálny a jeho postavenie nie je možné považovať za obdobné postavenie rodinného príslušníka, občana únie.

49. Námetka žalobcu, že matrika ako správny orgán povolil uzavretie manželstva a nenamietal neoprávnenosť pobytu je irelevantná, nakoľko matrika nie je vecne a miestne príslušným správnym orgánom oprávneným posudzovať platnosť a oprávnenosť pobytu cudzincov na území SR. Administratívne vyhostenie žalobcu nie je v rozpore s povolením uzatvoriť manželstvo, sú to dva rozdielne a na sebe nezávislé inštitúty, ktoré sú aj nezávisle na sebe posudzované k tomu príslušnými správnymi orgánmi.

50. Skutočnosti týkajúce sa hrozby rizika útoku a náhrady zaistenia alternatívnymi opatreniami neboli predmetom odvolacieho konania o administratívnom vyhostení žalobcu, ale konania o jeho zaistení, preto správny súd považoval tieto námietky žalobcu za irelevantné.

51. Z obsahu administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že na žalobcu bol vydaný Európsky zatýkací rozkaz Štátnym zastupiteľstvom v Chemnitzi, Spolková republika Nemecko, ktorý je toho času vo vydávacej väzbe v Ú. Q. T. T. X. od 12.04.2016, ktorý bol vydaný na základe podkladového rozhodnutia - prikázané zatknutie prvostupňového súdu v Chemnitzi Nemecká spolková republika sp.zn. 11Gs 3321/15 zo dňa 10.11.2015.

52. Správne orgány pri vydávaní rozhodnutia o administratívnom vyhostení rešpektovali nielen platné zákony, ale aj Ústavu Slovenskej republiky, Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd a nezistili skutočnosti, ktoré by preukazovali, že dôsledky administratívneho vyhostenia by boli neprimerané vzhľadom na súkromný a rodinný život žalobcu.

53. Rozhodnutie žalovaného je náležité a zrozumiteľne odôvodnené, preto správny súd podľa § 240 SSP žalobu zamietol.

54. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 168 SSP, podľa ktorých správny súd prizná žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, ak mal žalobca vo veci celkom alebo z časti úspech. Žalovanému prizná správny súd podľa pomeru jeho úspechu veci voči žalobcovi právo na náhradu dôvodne vynaložených trov konania iba ak to možno spravodlivo požadovať, orgánom štátnej správy však náhradu trov právneho zastúpenia možno priznať len výnimočne. Žalobca nebol v konaní úspešný a nebol naplnený ani dôvod uvedený v § 168 SSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť v lehote 1 mesiaca od doručenia rozhodnutia Krajského súdu oprávnenému subjektu, ktorú je potrebné podať na Krajský súd v Prešove (§ 443 ods. 1 písm. a) v spojení s § 444 ods. 1 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí popri všeobecných náležitostiach podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (ďalej len sťažnostné body), návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno mať len do uplynutia lehoty na podaní kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 1, 2 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podanie sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje vysokoškolské právnické vzdelanie II. stupňa, ak ide o konanie o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d), ak je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 ods. 1, 2 SSP).